

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI

V NEDELJO, DNE 26. JUNIJA OB 21. URI

1238

KONCERT »MORAVANA«

MOŠKEGA ZBORA KATOL. AKADEMIKOV IZ ČEŠKOSLOVAŠKE

SPORED:

Jugoslovanska in češkoslovaška himna

Smetana: Pesem morju

Janaček: Kaj ta naša breza

Křískovsky: Dar za ljubezen

Krička: Visoko je zvezdica

Axman: Mamici na grob

Axman: Očetu

Foerster: Sveti Václav

Blažek: Pesem božične noči

Suk: Varaždinski ban

Novák: Dvanajst belih sokolov

VELIKA DVORANA HOTELA UNION

B. Smetana:

Pesem morju.

Halo! Že so jadra napeta,
jambor pritrjen z vrvjo,
in sidro dvignjeno iz tal je —
zdaj veter je naš gospodar.
Veselo igra se zastava,
in morje je jasno in mirno,
h krmilu sedaj in na mesta —
haló, haló!

Samo še pogled k pristanu,
„Zbogom“ tam mahajo robci,
tam kape vihtijo — no „zbogom“,
ločitve čas naj bo kratek!
Tam vidim liti solzice
rositi po licu nežnem —
ej, vina sem in zapojmo —
haló, haló!

Zapojmo zdaj veselejše:
kak trta tu barva bregove,
kak mesta izginjajo, sela,
kako je tu zrak poln mehkobe!
In to: kako mórje to modro,
v katerem se ziblremo mirno,
duha mi razširja v nezmernost —
haló, haló!

Glej, zêmlje ne vidimo, mórja kras
je brez meja, brez obzorij —
pod nebom drugo je to nebo,
zêmlja brez pôti in stez.
Aj, kako misel to mojo razvnema —
tu čutimo, kaj je lepo,
tu pesem šele prav zapoje —
haló, haló!

Aj, glej, tam otok premili,
kako se izvil je iz pen!
Tja zdaj zaveslajmo s krmilom —
o koliko tam je ljudi!
Glej, že nas pozdravljajo z rôko,
pogled je veselo očaran:
le dvigajmo kape, pozdravljeni nam:
haló, haló!

(V. Halek)

L. Janaček:

Kaj ta naša breza...

Kaj ta naša breza, ki na dvorišču poganja,
tako žalostno meni se v okence sklanja?
Naj nebo je tiho, naj je voda tiha:
breza se le trese, neprestano vzdihaja?
Zakaj se vznemirja moje srce drhteče?
Zakaj tako za svojo ljubezen trepeče?
Miru mi ne dá ne v noč, ne v dan —
pomirja se, a je vse zaman.
Na tej naši brezi pod oknom tu,
list visi le na tenkem peclju,
v strahu trepeče, trese se v boli,
da ga vsak vetrček strese doli.
Toda najtanjši, samo kot las nežen,
drži v trepetu mojo srčno ljubezen —
naj je ne zajame vihar leden,
naj je ne uniči dih strupen!

(Eliška Krasnohorska)

P. Křískovský:

Dar za ljubezen

Aj, jaz poznam hruško-drevó,
in pojdem in plezam na njó,
in hrušek najlepših natresem,
in moji ljubi ponese
za ljubezen zvestó!

Aj, jaz poznam sočno jáblano,
ki jabolka zlata rodi samó:
moja ljuba jih trgala,
meni pošiljala
za ljubezen zvestó!

Aj, jaz imam majhno deklico,
vsak dan hodim za njo, le za njo,
hodim za ljubico milo,
nosim srce ji v darilo
za ljubezen zvestó!

(Moravska narodna)

J. Krička:

Visoko je zvezdica.

Visoko je zvezdica,
lahko noč, Anica.
Še više je do neba —
naj ga Bog tebi da!

Lahko no, lahko noč —
toda ne vsakemu,
dekletu le tistemu,
ki jaz hodim k njemu!

Lahko no, lahko noč —
toda ne vsakemu,
le temu mojemu
fantu postavnemu!

(Slovaška narodna)

E. Axman:

Mamici na grob.

Očém se ne pokažes.
Vse tiho je na grobu,
le greda rdečih rož
pogled moj porosi.
Ziblje na poljih se žito,
škrjanček veselo poje,
Bodi ti zemljica sladka!
Kakšno zdaj pesem, v življenju izgubljeno,
poješ zdaj, vriskaš Ti v meni?

(K. Erban)

E. Axman:

Očetu.

Vse je dalo Tvojim rókam delo —
od utrujenosti do krvavih ran,
in vse, kar je lepega v njih, je vzelo.

Le prstan uboštva je pustila za njé
s kamenom poštenosti — to bala!
Očka moj, hvala,
da v moje življenje si vtisnil Tvoje
neomadeževano ime!

(J. Alda)

Sveti Vaclav.

Poslušaj, sveti Vaclav, češki knez!
K Tebi dvigamo glas do samih nadzvezdnih nebes.
Tisoč let je temu, kar vladal nam si Ti:
tisoč let že Tebi v nočno stražo stoji.

Toda čez Tvojo zemljó za teh se tisoč let
kot v morju se valov je prevalilo bed.
Ti si jih poznal, pri narodu si stal,
pozabil nisi zémlje, ji vso ljubezen dal.

V tesnobi duše svoje, v čaši usode grenké
imela za pribežališče ta zemlja je Tvoje ime.
V bleščečem zvenku in jasno ozarjeno lice
si jezdil na čelu vojsk s praporom črne orlice.

Sveti Vaclav, kliče Ti narod Tvoj v vsemir:
vrni svoji zemlji blagoslov, vrni otrokom svojim mir!
Če pa nam vsilijo vojsko, v zarje bitke krvave
pelji nas kot si vodil dede, sveti Vaclave!

(J. V. Sládek)

Z. Blažek

Pesem božične noči.

(Posvečeno „Moravanu“ in njegovemu dirigentu J. Veselku)

Streh beli sneg se trese,
ugaša v strah temine.
Si v duši spev zaslišal
se bližati iz daljave?

jasnih zvezd so luči
nad domom zagorele,
gorijo v belih meglah,
v šipah so zledenele.

Spev: Aleluja! Senca
Vzari kot jasna zarja,
zazre se skozi okno
v samoto samotarja:

Glej, angeli,
se spuščajo nad strehe,
z zvezdo nebes na čelu,
s pesmijo miru in utehe.

(A. Sova)

J. Suk:

Varaždinski ban.

Vino pije Dojčin Peter, varaždinski ban,
vino pije, že popil za tristo zlatov je ta dan
že zapil je vranca-konja, zlati buzdovan.
Ga pokara kralj Matjaž, tako zavpije nanj:
To si, Dojčin Peter, vreden varaždinski ban!
Že zapil si tristo zlatov, nisi še zvrhán,
že zapil si vranca-konja, zlati buzdovan!
A nato dé Dojčin Peter, varaždinski ban:
nič ne karaj, kralj Matjaž, me, slavní gospodar:
a da ti sediš tu v krčmi kakor jaz,
in poljubljaš črnooko kakor jaz,
bi zapil ves Pešt in Budim kakor jaz.

(Srbska narodna pesem)

V. Novak:

Dvanajst belih sokolov...

Kres gori na Kraljevski Goli,
ob njem sede beli sokoli, —
srajca zelena, pero za klobukom,
sred njih pa kapitan, —
belo peresce, rdeč dolomán.

Ko Janošik zapiska,
dvanajst se pušk zabliška,
tison fantov zavriska
in valaške, hej, zazvené kot zvoni
čez Považje in čez Pohroní!

Na Tatrah je tiho,
tiho že dvesto let tu:
pritožil bi se Slovak,
ali — komú?

Zabučale gore —
bilí so lepši časi,
ne goré kresovi
več na Kraljevski Goli.

A v slovaškem srcu
kres ugasnil ni ta,
znova se zasvita,
v času nove zore,
ko pero zabelí
spet se čez te góre,
se pero zabéli dvanajst sokolov belih —
na dvanajstih krajih jasni dan se vname.

Vzdignimo razbit obraz,
od tal poskočimo ta čas,
fantom, hej,
valaška nad glavó zablísne,
da se v Budimu
srce tiranom stisne!
Tresite se Pešte in Křivani —
kdo nam pod tem soncem
svobódnó živeti brani?

(Po J. Bottu)